

kötni, hiszen a zenekar a kerület számára is érték (úgy gondolom, már a magyar zenei élet számára is az, még akkor is, ha nem tudunk mindig jó szívvel tekinteni egymás sikereire - főleg egy olyan időszakban, amikor mindenki nehéz helyzetben van). A zenekar léte állandóan cémaszálon lóg, és gyakran csak a szerencsének köszönhetjük, hogy a forrásainkhoz képest elképesztően nagy saját bevételünket (jó harmada a költségvetésünknek) újra és újra teljesíteni tudjuk.

■ *Hány fellépésük lesz idén?*

Hat bérletsorozatunk van, ami közel negyven saját rendezésű koncertet jelent minden évben, és emellett általában tizenöt-húsz felkérésnek szoktunk eleget tenni – kizáró-

lag olyanoknak, amelyek anyagi és művészeti szempontból egyaránt rentábilisak.

■ *Április másodikán ünnepelték fennállásuk tizenötödik évfordulóját. Hogy tekint vissza az elmúlt tizenöt évre?*

A Művészetek Palotájában tartottuk a jubileumi hangversenyt, amelyen Pánczél Tamás, a zenekarunkban hegedülő kitűnő fiatal komponista zongoraversenyét mutattuk be. Ezen kívül Mahler V. szimfóniáját játszottuk, valamint az ötvenkénti hagyományoknak megfelelően – mivel a Dohnányiból sok fiatal zenész pályája indult – néhány egykori tag részvételével ráadásként volt egy kis örömenélés. Úgy gondolom, hogy büszkék lehetünk a magunk mögött hagyott másfél évtized eredményeire. Különö-

sen az elmúlt négy-öt évben a zenekarnak sajátos stílusa, rendkívül magas belső művészi felelősségérzete, a szokásos kisebb-nagyobb sűrűdásokon túl igen erős művészi kohéziója alakult ki. Az élvonalhoz tartozó hazai és nemzetközi vendégművészek egész sora vált az együttes visszatérő vendégévé. Rendkívül jó érzés továbbá, hogy a zenekarnak igazi törzsközönsége, amolyan „funclub”-ja alakult ki, amelynek tagjai szinte mindenhova elkíséri. Jó lenne már egyszer arról is beszámolni, hogy a zenekarnak székháza, minimálisan elvárható minőségű és mennyiségű hangszerparkja és több évre tervezhető, legalább a mostani szerény feltételrendszerrel garantáló anyagi háttere van. Talán majd a huszadik évfordulón...

Bilkei Éva

„A rombolás pillanatok ijesztő terméke”

Karsai Péter az MDF képviselője lapzártánk előtt felszólalt a parlamentben a Magyar Rádió zenei együtteseinek ügyében. Erélyes fellépésében rámutatott: bár a zenekar és az énekkar önálló Zrt. tulajdonában áll, az ország közkincsét képezi, a parlament a közszolgálati médium kuratóriumába delegáltakon keresztül meg kell értesse az MR vezetőivel, hogy nem csonkíthatják tovább racionális okokra hivatkozva a hungaricumnak számító együtteseket. Karsai Péter lapunknak elmondta: ha kell, hetente gondoskodik arról, hogy napirenden maradjon a kérdés.

■ *Mi vitte arra, hogy a minap felszólaljon az Országházban a Magyar Rádió zenei együtteseinek védelmében?*

Azt az információt kaptam, hogy a Magyar Rádió tovább akarja csökkenteni a Rádiózenekar és a Rádióénekkar jelenlegi létszámát, ami a gyakorlatban azt fogja eredményezni, hogy olyan művek, mint például Kodály Psalmus Hungaricus-a nem hangozhat el hitelesen, hiszen azt a szerző nem kamaragyüttesre írta, hanem jóval nagyobb apparátusra. Amikor november tájékán, a költségvetési tárgyalások időszakában az első vészjelzések megérkeztek hozzánk, a parlamenti képviselőkhez, én írtam egy levelet a miniszter úrnak. Ebben arra kértem, hogy tekintse szívügyének ezt a problémát, hiszen nagy értékről, ha úgy tetszik, egyfajta hungaricumról van szó. Akárhogy is nézzük, a Magyar Rádió kórusa, zenekara és gyer-

mekkara, azon túl, hogy a kultúrának milyen nagy szolgálatot tesz, egy országimázs-építő világszám. Kértem, hogy ne szűkítsék tovább a keretet, mert különben ezek az együttesek nem lesznek többé ugyanazok, mint aminek ismertük őket. Ez a levél, ha jól emlékszem, többpárti aláírással ment el, mivel a parlamenti énekkar, a Szenátorok Kórusa nevében írtam. Akkor úgy tűnt, hogy nem fenyegeti az együtteseket tovább ez a veszély, de most kiderült, hogy újabb leépítési akció indul, ez pedig az együttesek teljes ellehetetlenülését vonná maga után.

■ *Ön miért látja át a leépítések súlyát, mások miért nem?*

Én kórusvezetői képesítéssel is rendelkezem, harminc éven át ez volt, ha úgy tetszik a kedvenc szakmám, tehát pontosan tudom, mit jelent, ha mondjuk elveszik a kor-

repetítort, vagy a létszámot lecsökkentik. Ez annál szakmaibb kérdés, semhogy egyik napról a másikra kitaláljuk, ha eddig voltak negyvenöten, most elegendő lesznek harminchatan is. Az azonnali kérdések idejében fordultam a miniszter úrhoz, felhívva a figyelmét arra, hogy ez az ő felelőségük. Hiszen lehet, hogy a Magyar Rádió önálló Zrt-ként működik, de a zenei együttesek mégiscsak az ország értékeit képviselik, ezért nem lehet azzal elintézni, hogy „mossom kezeimet”.

■ *Milyen lebetűségeket lát a folyamat megállítására?*

Tekintve hogy a rádió kuratóriumába minden párt delegál, a kurátorokon keresztül meg kell értenni a vezetőikkel, hogy nem lehet racionális okokból leépítésnek kitenni egy ilyen nagynevű énekkart és zenekart, amelyik a magyar kultúrának egy na-

gyon fontos szeletét képezi. Az államtitkár úr azt mondta, hogy ezt a kérdést ők is legalább olyan fontosnak tartják, de mivel már sok olyan nyilatkozatot hallottam, aminek nem sok foganatja lett, a válaszómban jeleztem, hogy ha kell, akkor hétről hétre napirenden tartjuk ezt a kérdést, amíg nem látjuk, hogy megnyugtatóan rendeződik. Nem szabad hagyni, hogy sérüljön ez az érték, emiatt szeretnék napi kapcsolatot kialakítani a zenekarral és az énekkarral.

■ Mit gondol, maga mögé tud állítani másokat is ebben a törekvésében?

Ez pártok fölötti elkötelezettségünk. Pontosan tudom, hogy amit a zenei együttesek kérnek, az nem kivételes elbánás, csak az, ami nélkül az énekkar és a zenekar nem az, ami. Ha elveszünk egy kiló lisztből nyolcvan dekát, akkor abból már nem kenyér lesz, hanem zsömlé, az pedig egy egész más természetű dolog. Nem lehet megengedni, hogy idáig jusson a dolog, és ebben a kérdésben a parlament bármelyik oldalá-

val partnerek leszünk, megfelelő módon fogjuk kezelni, hogy egy meglévő értéket ne lehessen így tönkretenni. Szokolai Sándor idevágó mondata jut erről eszembe: „Az építés hosszú küzdelem, a rombolás pillanatok ijesztő terméke.” Negyven-ötven-hatvan év, mire felépül egy ilyen patinás együttes, és órák alatt le lehet rombolni egy sor meggondolatlan döntéssel. Ennek az ügynek ha kell, akkor hetente szószólója leszek.

Bilkei Éva

2008. április 28-án, 68 éves korában elhunyt

DITTRICH TIBOR klarinétművész

számos nemzetközi verseny helyezettje, a Magyar Fúvósötös tagja, 40 évig a Magyar Rádió Szimfonikus Zenekarának első klarinétosa, aki a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen 25 éves tanári pályafutása alatt klarinétos nemzedékek sorát nevelte fel.

Kollár Imre lett a MÁV Szimfonikusok művészeti vezetője

„Óvatosan kell változtatni, egy zenekar bonyolult gépezet”

Április elején született döntés arról, hogy ki legyen a MÁV Szimfonikusok művészeti vezetője a következő esztendőben: Kollár Imre 2008. szeptember 1-jétől látja el ezt a feladatot. A karmester addig is igyekszik alaposan megismerni a zenekar belső működését. Az új művészeti vezető az együttes egyik legfőbb erősségének a tradíciót tartja. S úgy véli, nem kell sokat változtatni a zenekar profilján, csak jobban kell eladniuk mindazt, amijük van.

■ Nem teszi túl könnyűvé ezt a feladatot, hogy ahogy szinte egyetlen bazai együttesnek sem, így a MÁV Zenekarnak sem túl rózsás az anyagi helyzete...

A kultúra felett az utóbbi esztendőben már folytonosan ott lebeg Damoklész kardja, s nemcsak a MÁV Szimfonikusok helyzete bizonytalan. Sőt, a mostani állapotot inkább biztónak találom, hiszen az együttesrel a MÁV három évre szóló szerződést kötött, így ebben az időszakban biztosan támogatja az együttest. Ez az összeg emellett évről-évre valamennyivel nő, s ez a mostani helyzetben, amikor mindenki másnak csökken a támogatása, nagyon pozitív dolog. Úgy vélem, nincs több félnivalónk, mint bárki másnak. Szerencsém van, hogy ilyen periódusban látok neki a munkának, hiszen így legalább három évre látni lehet a jövőt.

■ Ezek szerint három esztendőre szól a megbízatása?

Általában három évre szokott, de én most két esztendőre szólót kaptam. Ennek az az oka, hogy Lendvai György igazgató úrnak is

ennyi időre szól a meghosszabbított mandátuma, s tényleg az a legszerencsésebb, ha egyszerre választanak igazgatót és művészeti vezetőt. Egyébként a meghívásos pályázati kiírásban, szerepelt ez is, s én már a pályázatomban is jeleztem, két évet nem tartok elegendő időnek ahhoz, hogy egy